

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **nezl. N. S.**, zastoupen zákonnou zástupkyní: L. S., právně zastoupeného Mgr. Vojtěchem Veverkou, advokátem, se sídlem nám. Starosty Pavla 40, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 1. 2008, č. j. MV - 551/VS - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2010, č. j. 10 Ca 42/2008 - 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Vojtěchovi Veverkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) byla odmítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV - 551/VS - 2008 ze dne 21. 1. 2008, kterým byl zamítnut rozklad žalobce (dále jen „stěžovatel“). Stěžovatel se tímto rozkladem domáhal zrušení nebo změny rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM - 272 - 7/TP - 2007 ze dne 1. 6. 2007, kterým byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel nepodal žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu včas, neboť nedodržel třicetidenní lhůtu pro podání žaloby stanovenou v ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Současně podle ust. § 72 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), nelze zmeškání lhůty k podání žaloby prominout. Přitom městský soud z obsahu spisu zjistil, že stěžovatel byl jako nezletilý ve správním řízení zastoupen nejprve svojí zákonnou zástupkyní (matkou), která později udělila plnou moc k zastupování advokátce Mgr. Anně Michalcové. Žalobou napadené rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu stěžovatele tedy bylo doručováno zástupkyni stěžovatele Mgr. Anně Michalcové a bylo jí doručeno náhradním způsobem dne 4. 2. 2008 v souladu s ust. § 23 odst. 1 a 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"). Zástupkyně stěžovatele Mgr. Anna Michalcová pak doručovanou písemnost převzala na poště osobně dne 7. 2. 2008. Dále městský soud ze spisu zjistil, že stěžovatel podal žalobu prostřednictvím pošty až dne 6. 3. 2008. Podle názoru městského soudu tedy byla žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu stěžovatele podána opožděně, proto rozhodl o jejím odmítnutí.

Stěžovatel podal proti shora uvedenému usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Svoji kasační stížnost stěžovatel odůvodnil tím, že žaloba dle jeho názoru byla podána včas, protože rozhodnutí o rozkladu bylo doručeno až dne 7. 2. 2008. Stěžovatel dále uvádí, že náhradní doručení (uložení zásilky) nebylo v tomto případě v souladu se zákonem a dne 4. 2. 2008 k němu nedošlo. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost kasační stížnosti a uvedl, že jak rozsudek městského soudu tak jeho rozhodnutí jsou v souladu s právními předpisy a že se závěry městského soudu souhlasí. Žalovaný dále odkazuje na obsah správního spisu, přičemž zdůrazňuje, že napadené správní rozhodnutí bylo doručeno dne 4. 2. 2008 a žaloba byla podána dne 6. 3. 2008, tedy opožděně. Dále se žalovaný vyjadřuje k obsahu svého rozhodnutí, k obsahu rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu stěžovatele a k obsahu žaloby podané stěžovatelem. Závěrem žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnul.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, protože stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Pro rozhodnutí ve věci je v projednávaném případě určující posouzení, zda byla dodržena třicetidenní lhůta pro podání žaloby k městskému soudu podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o rozkladu stěžovatele, která běží od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni.

Zdejší soud zjistil ze správního spisu, že stěžovatel byl v řízení o rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí jeho žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu zastoupen na základě plné moci ze dne 14. 6. 2007 advokátkou Mgr. Annou Michalcovou. Ve správním spise je též založena kopie doručenky, z níž vyplývá, že 23. 1. 2008 bylo rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu stěžovatele doručováno jeho zástupkyni Mgr. Anně Michalcové, která nebyla zastižena. Téhož dne byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí. Z kopie doručenky dále vyplývá, že Mgr. Anna Michalcová uloženou zásilku osobně převzala dne 7. 2. 2008.

Ve správním řízení o udělení povolení k trvalému pobytu se subsidiárně aplikují ustanovení správního řádu upravující doručování, což vyplývá z ust. § 168 a § 169 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o rozkladu stěžovatele. Ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu stanoví, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci účastníka. Dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o rozkladu stěžovatele, ve spojení s ust. § 20 odst. 6 správního řádu, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o rozkladu stěžovatele, se písemnost uloží v případech, kdy nebyl adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem. Ustanovení § 24 odst.1 správního řádu, ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o rozkladu stěžovatele, pak stanoví, že pokud si adresát uložené písemnosti písemnost nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Počítání této lhůty se řídí ust. § 40 správního řádu. Nejvyšší správní soud přitom již dříve vyslovil názor, že doručení správního rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 nastává marným uplynutím desetidenní lhůty a pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93, dostupný na www.nssoud.cz.)

V projednávané věci bylo v souladu se správní řádem rozhodnutí žalovaného doručováno zástupkyni stěžovatele, která nebyla zastižena. Proto byla doručovaná písemnost uložena dne 23. 1. 2008. Poslední den desetidenní lhůty podle § 24 odst.1 správního řádu tedy připadá na sobotu 2. 2. 2008, takže v souladu s ust. § 40 odst. 3 správního řádu se za poslední den lhůty považuje nejblíže následující pracovní den, kterým je v tomto případě pondělí 4. 2. 2008. Písemnost se proto považuje za doručenou dnem 4. 2. 2008, přičemž není rozhodné pozdější převzetí písemností zástupkyní stěžovatele. Lhůta pro podání žaloby k městskému soudu podle § 172 odst.1 zákona o pobytu cizinců proto uplynula dne 5. 3. 2008 a žalobu k městskému soudu podanou stěžovatelem k poštovní přepravě dne 6. 3. 2008 je třeba považovat za opožděnou. Městský soud tedy postupoval v souladu se zákonem, když žalobu stěžovatele usnesením odmítnul.

Stěžovatel dále pouze obecně namítá, že náhradní doručení (uložení zásilky) nebylo v tomto případě v souladu se zákonem a dne 4. 2. 2008 k němu nedošlo. Nespecifikoval však žádné konkrétní důvody či skutečnosti, o které by toto své tvrzení opřel. Nejvyšší správní soud se přitom již ve své dřívější judikatuře vyjádřil k situacím, kdy stěžovatelé v kasační stížnosti dostatečně nekonkretizují své námitky. Lze např. citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, dostupný na www.nssoud.cz, kde zdejší soud mimo jiné uvedl: „*Stěžovatelka však v kasační stížnosti*

uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž by uvedla, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností je však stiženo nemožností jejich přezkoumání soudem." Pokud tedy v projednávaném případě stěžovatel neuvádí žádné konkrétní důvody, proč podle jeho názoru uložení zásilky či její náhradní doručení nebylo v souladu se zákonem, a proč podle jeho názoru nedošlo k náhradnímu doručení dne 4. 2. 2008, nemůže se zdejší soud touto námitkou stěžovatele zabývat a nezbývá mu než tuto námitku vyhodnotit jako nedůvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Stěžovateli byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 42/2008 - 66 ze dne 23. 10. 2008 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Vojtěch Veverka, který na výzvu soudu vyčíslil svou odměnu na 2100 Kč za sepis kasační stížnosti ze dne 27. 1. 2010 a 300 Kč režijní paušál za 1 úkon právní pomoci, celkem tedy na 2880 Kč včetně DPH. Zdejší soud ze spisu zjistil, že ustanovený zástupce stěžovatele provedl úkon, za který požaduje odměnu a doložil osvědčení o registraci plátce DPH. Odměna též byla ustanoveným zástupcem stěžovatele vyčíslena v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Proto zdejší soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2880 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu